

SUKURI

on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti, joka sisältyy jäsenmaksuun

Julkaisija:
Vantaan Seudun
Sukututkijat ry
PL 130
01301 Vantaa

www.vantaanseudunsuku.net

Päätoimittaja
Maija Parviainen

Toimitusneuvosto:
Liisa Hautanen, pj.
Maija Parviainen
Jouko Syväjärvi

Ulkoasu ja taitto:
Erkki Pekola

Aineisto ja aikataulut:
Lehdessä julkaistavaksi
tarkoitettu aineisto
pyydetään lähettämään
päätoimittajalle osoitteella:
Kotinummentie 4 C 17
00700 Helsinki
majja.parviainen@iki.fi

Painos 500 kpl

Painopaikka Domus Print Oy,
Tampere
ISSN 1796-7473
17. vuosikerta

Päätoimittajalta:

MAIJA PARVIAINEN

Arkojen aiheiden käsittely

Sukututkijoita on tänä vuonna kovasti harmittanut kirkkohallituksen ohje 1900-luvun kirkonkirjojen siirtämisestä pois tutkijoiden omatoimisen käytön piiristä. Uusi käytäntö vaikeuttaa elossa olevien henkilöiden tietojen kokoamista.

Savolaisen sanonnan mukaan "asialla on toinennii puolj". Yleensä ihminen ei haluisi itseään ja läheisiään koskevien kipeiden asioiden laajaa käsittelyä. Tämä koskee varmasti jokaista meistä, mutta eroja on siinä, mitä asioita itse kukin pitää kipeinä. Usein vaikeat, vaiettavat asiat liittyvät jonkinlaiseen epäonnistumiseen, sairauteen, itsemurhaan, avioeroon ja varsinkin aikaisempina vuosikymmeninä aviottomiin lapsiin. Nykyäänhän niin suuri osa lapsista syntyy avioliiton ulkopuolella, että nuoriso ei edes ymmärrä, mitä häpeämistä sellaisessa voisi olla.

Eräässä sukututkimusprojektissa kuulin etäisistä sukulaisista, jotka eivät halunneet tietojaan sukukirjaan, "kun oli se avioton lapsikin". Selvisi, että heidän esi-isänsä oli syntynyt aviottomana 1860-luvulla. Näinkin pitkään siis jälkeläiset saattavat kantaa häpeää.

Tuorempi tapaus oli tänä syksynä, kun Helsingin seurakuntien Kirkko ja kaupunki -lehdessä käsiteltiin kirkkohallituksen päätöstä. Seuraavaan lehteen (32/2011) tuli yleisönosastokirjoi-

tus, jossa mielensä pahoittanut kirjoittaja kertoi omasta perheestään. Kirjoittaja oli saanut välkäsiä kautta tuntemattomien Amerikan-serkkujen tekemän sukuselvityksen. Siinä oli kopio kirjoittajan äidin virkatodistuksesta, josta paljastui äidin synnyttäneen aviottoman lapsen muistaakseni 1910-luvulla. Kirjoittaja ei ollut tiennyt mitään tästä vanhemmasta sisarusestaan, äiti oli vienyt salaisuuden mukanaan hautaan. Kirjoittajan mielestä virkatodistusta ei olisi saanut antaa perheen ulkopuolisille. Vähän vastaavasta tapauksesta olen kuullut 1910-luvulla tapahtuneen itsemurhan ja sen syyn julkaisemisesta sukukirjassa. Osa jälkeläisistä tiesi itsemurhasta, mutta ei syytä, ja osa jälkeläisistä ei tiennyt isoisan kuolinsyytä ollenkaan. Nämä jälkimmäiset olivat hyvin järkyttyneitä luettuaan asiasta sukuselvityksestä.

Sukututkijan on syytä noudata suurta hienotunteisuutta ja pyrkiä kunnioittamaan tutkimiensa ihmisten yksityisyyttä, varsinkin jos tutkimuskohteen lapsia on vielä elossa. Arkaluontoisten ja vaikeiden asioiden esittämisessä voisi pitää kielen keskellä suuta. Voisi miettiä, miten itse suhtautuisi, jos olisi kysymys omasta vanhemmasta, isovanhemmasta tai muusta läheisestä ihmisestä.